

T 158773

K44105210 : สาขาวิชาภาษาสันสกฤต

คำสำคัญ : นิทานอุทาหรณ์ / ปกิณิปกรณ์ / ปัญจตันตระ / ฉบับสันสกฤต / ฉบับล้านนา / ฉบับไทย

สยาม ภัทรานุประวัติ : ปกิณิปกรณ์ : การศึกษาเปรียบเทียบฉบับสันสกฤต ล้านนา และไทย
(PAKṢĪPAKARAṆAM : A COMPARATIVE STUDY OF SANSKRIT, LANNA AND THAI
TEXTS) อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ : ศาสตราจารย์ ดร.กฤษณา รัชชมนิ. 270 หน้า. ISBN 974-653-633-8

ปัญจตันตระเป็นนิทานอุทาหรณ์อินเดียที่แพร่หลายทั่วโลก มีต้นฉบับหลายกระแส ที่สำคัญกระแสหนึ่งคือกระแสอินเดียใต้ซึ่งเป็นที่มาของทิโตนเทศ และคันโตนปาชยานะ คันโตนปาชยานะแพร่หลายมากทั้งในเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต้นฉบับเดิมมีนิทาน 4 ชุดคือ นันทกปกรณ์ ปกิณิปกรณ์ มัจจุปกรณ์ และปีศาจปกรณ์ เรื่องปกิณิปกรณ์ปรากฏเพียง 4 ส่วนคือฉบับสันสกฤต ล้านนา ลาว และไทย แต่ละฉบับมีเนื้อหาด้ายกันแสดงว่ามีความสัมพันธ์กัน การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบปกิณิปกรณ์ฉบับต่างๆ โดยใช้ข้อมูลปกิณิปกรณ์ฉบับสันสกฤตของครีวัคร์ม เปรียบเทียบกับฉบับโบราณล้านนาของวัดสูงเม่น จังหวัดแพร่ และต้นฉบับสมุดไทยของหอสมุดแห่งชาติ ทั้งนี้ไม่รวมฉบับลาวเพราะเท่าที่พบต้นฉบับจากกระทรวงศึกษาธิการเป็นฉบับที่มีเนื้อเรื่องตรงกับฉบับล้านนาทุกประการ จุดมุ่งหมายของการศึกษากครั้งนี้เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์ รูปแบบ วิธีเล่าเรื่อง และคำสอน ตลอดจนความสัมพันธ์ และพัฒนาการของแต่ละฉบับ

ผลจากการศึกษาได้ข้อสรุปว่าปกิณิปกรณ์ทั้ง 3 ฉบับมีรูปแบบและเนื้อหานิทานตรงกันคือเป็นเรื่องของนกที่มารุมนุมกันเพื่อเลือกนายและต่างก็ผลัดกันเล่านิทานซ้อนเป็นอุทาหรณ์ จำนวนนิทานซ้อนในแต่ละฉบับต่างกัน ฉบับสันสกฤตมีนิทาน 19 เรื่อง ฉบับล้านนามีนิทาน 16 เรื่องและฉบับไทยมีนิทาน 18 เรื่อง ฉบับไทยมีนิทานตรงกับฉบับอื่นเพียง 3 เรื่อง นิทานที่ต่างจากฉบับอื่นๆส่วนใหญ่ตรงกับชาคค คำสอนในฉบับสันสกฤตและล้านนาตรงกันคือเป็นคติสอนใจสำหรับผู้นำแต่ฉบับไทยเป็นคำสอนเรื่องทั่วไป ส่วนวิธีการนำเสนอ นั้น ฉบับสันสกฤตมีการสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละครได้อย่างชัดเจน และมีบทพรรณนาที่มุ่งแสดงภูมิรู้และมีมือทางวรรณศิลป์มากกว่าฉบับล้านนาและไทย

TE 158773

K44105210 : MAJOR : SANSKRIT

KEY WORD : FABLE / PAKṢĪPAKARAṆAM / PAÑCATANTRA / SANSKRIT/ LANNA/ THAI

SAYAM PATTHRANUPRAWAT : PAKṢĪPAKARAṆAM : A COMPARATIVE STUDY OF SANSKRIT, LANNA AND THAI TEXTS. THESIS ADVISOR : PROF. KUSUMA RAKSAMANI, Ph.D. 270 pp. ISBN 974-653-633-8

Pañcatantra, a collection of Indian fables, is a worldwide renowned work. Among the various versions, the Southern Pañcatantra occupies a special place as being the source of the Hitopadeśa and Tāntropākhyāna. The Tāntropākhyāna has been copied repeatedly, so the tales contained in the present popular versions differ much from the original. By examination of the various versions available, namely Sanskrit, Tamil, Javanese, Lanna, Lao and Thai, it is safe to conclude that the Tāntropākhyāna originally consisted of four prakaraṇams namely Nandakaparakaraṇam, Pakṣiparakaraṇam, Maṇḍūkāprakaraṇam and Piśācaparakaraṇam. The Pakṣiparakaraṇam is found only in the Sanskrit, Lanna, Lao and Thai versions. The only available Lao version from Vientiane follows closely the Lanna versions so it is not included in this study. The stories in each of these versions are centered around the discussion of birds in a meeting. The general makeup of the stories, especially the plots and themes and the didactic stanzas from each story found in various versions are compared and evaluated in order to find out the interrelation between the versions. The Sanskrit text is based on the manuscripts of the Trivandrum edition. The Lanna is based on the palm-leaf manuscripts from Wat Sungmen in Phrae Province. The Thai text is based on the manuscripts in the Thai National Library.

The study reveals that the three versions above were related. The Trivandrum Sanskrit version probably stands closest to the Sanskrit Ur-text. The Lanna version follows closely the Sanskrit version. The Thai version appears to be an elaborated adaptation of the Lanna text. The form and content of narrative in the three versions are more or less the same, that is the story of the birds electing their chief by taking turn to narrate embossed tales. The number of embossed tales varies; 19 in Sanskrit, 16 in Lanna and 18 in Thai. Of all the Thai tales, only 3 correspond to those in Sanskrit and Lanna. The rest are drawn from Jataka tales. The didactic parts in Sanskrit as well as in Lanna text emphasize on polity. The Thai, on the other hand, presents somewhat general teachings. As for the style of writing, the Sanskrit text is embellished with characterization and descriptive passages showing eruditeness and literariness.